

heen wendde, trof de verrassende bekoorlijkheid van haar oogopslag. Juist in de oogen lag de ongemeene aantrekkelijkheid van dit gelaat. Zij waren van eene zeldzame, diepbruine kleur, soms bijna zwart, als de schaduw der blonde pinkers ze half verborg. En zoodra de glimlach haar frisschen mond verliet, werd de uitdrukking dier oogen fier, schier vorstelijk streng.

Naast deze roodblonde jonkvrouw stond eene tweede, minder mooi, minder blond, maar even kostelijk en smaakvol gekleed. Twee jonge mannen vergezelden haar, twee deftig gedoste burgers van goeden huize. De bolle, gezonde tronie van den een, die een wambuis en mantel van lichtbruin laken droeg, vormde een opmerkelijk contrast met het magere, geel getinte wezen van den andere, die geheel in zwart fluweel was gekleed. Deze laatste scheen een vreemdeling. De opgekrulde zwarte knevels en de zwarte kinvlok, de donkere oostersche kleur van voorhoofd en wangen verrieden, dat hij misschien lange jaren onder eene tropische zon had geleefd.

Bredero had den luitmaker een blik van verstandhouding toegeworpen, en zich achter zijn beschot zoo goed mogelijk geplaatst, om te bespieden, en niet gezien te worden. De beide voorname dames spraken met Jan Swijns-kop over den aankoop van eenige banen beschilderde zijde, en bekommerden er zich niet om, of enkele voorbijgangers met nieuwsgierige belangstelling naar haar omkeken. Zij hielden beiden haar masker in de hand, en hadden alleen oogen voor de fraaie schilderijen op de zijde. Zij riepen het oordeel in van den jonkman met den lichtbruinen mantel, zoodat de vreemdeling een oogenblik alleen stond. Deze wendde zich om, en hield zich bezig de Amsterdamsche passagiers, vooral de jonkvrouwen, oplettend waar te nemen. Bredero was zoo geheel verzonken in de beschouwing der in bleekblauw satijn gehulde onbekende, dat hij weinig op de beide geleijonkers had gelet.

De jonkman in zwart fluweel had juist te midden van den stroom der voorbijgangers een bekend gelaat ontdekt. Hij wenkte reeds van verre met de hand. De man, tot wien deze groet gericht werd, onderscheidde zich eveneens door iets uitheemsch in zijn voorkomen. De randen van den hoogen hoed waren naar boven opgeslagen, twee groene veeren hingen er over. Hij droeg een mantel van groen fluweel met goud geboord, over een groen satijnen wambuis. Een gouden keten met een gouden medaljon prijkte op zijne borst. Een buitengemeen zwierige stolpkraag met breede, uitslaande plooiën sprong terstond in het oog. Daar de hoed diep in de oogen getrokken was, vielen van het breede, vleezige gelaat het meest de kleine flikkerende oogen, de stompe roode neus, en de hoogopgestreken mustatsen in het oog. Schoon dit kostuum er vrij wat weidsch uitzag, en de zwier nog vermeerderd werd door een zwaren houwdegen met verguld gevest, voorts door breede groene zijden hozebanden, fraai gestrikt beneden de knie, onderscheidde zich deze nieuw aangekomene toch door onmiskenbare blijken van verarming en verval. Fluweel en satijn misten alle frischheid, de groene veeren op den hoogen hoed waren geknakt, de stolpkraag gekreukt en gevlekt.